

Глава 1

Ако съдя по пулса си, най-разумно ще е да си тръгна. Лес неведнъж ми е давала да разбера, че тая история не ми влиза в работата. Но на нея ѝ е лесно, нали не тя е братът. И представа си няма колко е трудно да наблюдаваш отстрани и да си повтаряш, че не бива да се месиш. Тъй че в момента това копеленце силно ме занимава.

Тиквам ръце в задните джобове на дънките си, та дано успея да ги задържа там. Изправил съм се зад канапето и го наблюдавам съсредоточено. Кога ли ще ме забележи? Като гледам как се е вкопчил в мацето, дето му е обкрачило скута, май ще трябва да почакам. Стоя, а около мен купонът продължава да се вихри и на никого и през ум не му минава, че съм на път да полудея. Бих могъл да извадя телефона си и да шракна една снимка за доказателство, но пък не мога да причиня такова нещо на Лес. Не ѝ трябва нагледен материал.

– Ей – обаждам се накрая, понеже повече не мога да се сдържа. Ако още веднъж посегне към гърдите на тая мацка, без капка уважение към отношенията му с Лес, ще му откъсна ръката, заклевам се.

Грейсън отлепя уста от нейната и извързва глава. Поглежда ме със стъклен поглед. Виждам как лицето му се разкривява от страх, когато бавно проумява какво става, когато схваща, че се е появил именно онзи, когото никак не би искал да срещне тук точно тази вечер.

– Холдър – езикът му най-после се развързва и той рязко избутва момичето от скута си. Изправя се с мъка, само че едва си стои на краката. Поглежда ме умолително и посочва момичето, което в този момент опъва надолу миниатюрната си поличка. – Не... не е каквото изглежда.

Измъквам ръце от джобовете си и ги скръствам на гърдите си. Сега юмрукът ми е съвсем близо до мутрата му и пръстите

ми неволно се свиват още по-плътно – с такова удоволствие бих го цапардосал.

Свеждам поглед към пода и си поемам дълбоко въздух. После пак. И отново, този път съвсем демонстративно, защото ми става забавно как се гърчи от неудобство. Тръсвам глава и вдигам очи към неговите.

– Я си извади телефона.

Ако не бях толкова бесен, сигурно щях да прихна при вида на недоумението, изписало се на лицето му. Грейсън се изсмихва смутено и прави крачка назад, обаче се удря в масичката. Успява да запази равновесие, подпирайки се, и се поизправя.

– Ползвай си твоя – измърморва. После заобикаля неуверено масичката, без да ме поглежда.

Съвсем спокойно минавам зад канапето и го пресрещам, протягайки ръка.

– Дай си телефона, Грейсън. *Веднага.*

Всъщност нямам кой знае какво предимство пред него, понеже сме горе-долу с еднакъв ръст. Но яростта ми дава сила и Грейсън го съзнава ясно. Прави още една крачка назад – доста глупав ход, тъй като така се оказва в ъгъла. Рови непохватно в джоба си и накрая вади телефона.

– За какво, по дяволите, ти е моят телефон? – изсъсква.

Измъквам го от ръката му и набирам номера на Лес, но без да натискам зеленото копче. Подавам му го.

– Обади ѝ се. Обясни ѝ, че си истинско копеле, и ѝ кажи, че приключвате.

Грейсън поглежда телефона, после мен.

– Я си го начукай – процежда.

Бавно си поемам въздух, току-виж се успокоя, после раздвижвам врат и размърдвам челюст. Когато и това не ми помага да овладее копнежа да му изкарам малко кръв през носа, протягам ръка, хващам го за яката на ризата и го сбутвам в стената, като притискам врата му с лакът. Обаче не бива да се поддавам на гнева. Ако му сритам хубавичко задника, преди да се е обадил на Лес, ще се окаже, че излишно съм се напъвал да запазя самообладание през последните десет минути.

Стисвам зъби, изопвам челюст, пулсът ми отеква в главата ми. Никога не съм ненавиждал някого така, както ненавиждам

тоя тип в момента. Направо се плаша от неистовото желание да му причиня болка.

Поглеждам го сурово в очите, та да му стане ясно как ще се развият следващите няколко минути.

– Грейсън – процеждам през стиснати зъби. – Ако не искаш да направя онова, което много ми се иска да направя, ще вдигнеш телефона, ще се обадиш на сестра ми и ще ѝ кажеш, че късате. После ще затвориш и никога повече няма да ѝ продумаш. – Притискам гръкляна му още по-силно, като мимоходом отбелязвам, че от липсата на кислород лицето му е добило още по-наситен червен оттенък и от ризата.

– Добре де – изръмжава накрая, борейки се да се освободи от хватката ми.

Изчаквам да наведе поглед към екрана и да натисне копчето и едва тогава отмествам ръка и пускам ризата му. Той долепя телефона до ухото си, без да отклонява поглед от мен. Стоим и чакаме Лес да вдигне.

Знам, че това ще я съсипе, но пък няма и представа какви ги върши зад гърба ѝ. Независимо колко често се намира някоя и друга услужлива душа да ѝ докладва, всеки път тази невестулка успява да се измъкне безнаказано.

Но не и сега. Поне ако зависи от мен. Отказвам да наблюдавам равнодушно как се подиграва със сестра ми.

– Хей – проговаря Грейсън в телефона. Опитва се да се върне, за да ѝ прошепне нещо, без да чуя, но аз притискам рамото му към стената. Трепва от болка. – Не, миличка – подхваща нервно. – У Джаксън съм. – Настава дълга пауза, явно Лес има какво да каже по тоя повод. – Знам, че така ти казах, ама те излъгах. Затова и се обаждам, Лес. Мисля... мисля, че ни трябва малко въздух.

Клатя глава насреща му, та да му стане ясно, че трябва окончателно да приключи нещата. Не искам да ѝ дава въздух. Искам да ѝ върне свободата.

Той прави гримаса и ми показва среден пръст със свободната си ръка.

– Точно така, късам с теб – заявява безцеремонно. Остава я да говори, но той самият мълчи. Не показва и грам разкаяние, което само доказва за какъв безсърдечен задник става дума.

Ръцете ми се разтреперват и гърдите ме стягат, защото знам

как се чувства Лес в момента. И се мразя, задето ѝ причинявам подобна болка, но тя заслужава нещо по-добро, нищо че отказва да го повярва.

– Ще затварям – обявява Грейсън.

Блъсвам главата му към стената, за да го накарам да ме погледне.

– Извини ѝ се – прошепвам, понеже не искам Лес да чуе гласа ми.

Грейсън затваря очи и въздъхва, после измъква глава от хватката ми.

– Съжалявам, Лесли. Не исках да се получи така. – Накрая дръпва телефона и рязко затваря. В продължение на няколко секунди се взира в екрана. После ме поглежда. – Надявам се да си доволен, задето разби сърцето на сестра си.

Това се оказват последните му думи. Юмрукът ми халосва челюстта му тъкмо три пъти, преди да се свлече на пода. Раздвижвам пръсти, отстъпвам назад и тръгвам към вратата. Още преди да съм стигнал колата, телефонът ми извънпява от задния джоб. Вадя го и вдигам, без да поглеждам екрана, понеже знам кой звъни.

– Хей – опитвам се да овладее треперещия си от гняв глас, защото чувам, че плаче. – Идвам си, Лес. Всичко е наред. Ей сега си идвам.

* * *

Мина цял ден, откакто накарах Грейсън да ѝ се обади, но още ми е гузно, така че добавям още три километра и половина към вечерния крос, ей така, за наказание. Не очаквах, че Лес ще се разстрои чак толкова. Май не беше много умно да го карам да ѝ звъни, но не можех повече да наблюдавам мълчаливо как си развява оная работа зад гърба ѝ.

Преди всичко се изненадах, че реакцията ѝ не беше насочена само срещу Грейсън. Имах чувството, че е бясна на целокупното мъжко съсловие. Не спираше да крачи из стаята и да повтаря, че мъжете са „извратени копелета“. Оставих я да си изкара всичко, без да продумам. Накрая съвсем се сринна, легна си и хлипа в леглото, докато заспа. Аз лично не можах да заспя, тъй като си знаех, че имам пръст в мъката ѝ. Останах цяла нощ в стаята ѝ, за да мога да съм до нея, ако има нужда,

но най-вече защото не исках в миг на отчаяние да вдигне телефона и да му се обади.

Но Лес се оказа по-силна, отколкото очаквах. Не направи никакъв опит да му звъни нито снощи, нито днес. Следобед отиде да си легне за малко, понеже през нощта така и не спа кой знае колко. През целия ден се навъртах пред вратата ѝ, за да се уверя, че не говори по телефона, така че съм сигурен, че не му се е обаждала. Поне докато си бях въщи. Всъщност сигурен съм, че безчувствените му думи от снощи са оказали нужния ефект и най-после го е видяла в истинската му светлина.

Събувам маратонките на прага и влизам в кухнята да си напълня шишето. Събота вечер е и при нормални обстоятелства щях да съм някъде навън с Даниел, но му пратих съобщение, че ще си стоя въщи. Лес ме накара да ѝ обещава, че ще си остана у дома да ѝ правя компания – не ѝ се излизало... да не би да го засече някъде случайно. Има късмет, че е толкова готина, защото са малко седемнайсетгодишните момчета, които биха се навили да си стоят у дома в събота вечер и да гледат лигави филми с умърлушената си сестра. Но пък повечето братя и сестри не са така близки, както ние с Лес. Не знам дали е защото сме близнаци, Лес ми е единствената сестра, така че нямам база за сравнение. Вярно, тя би възроптала, че прекалено се старая да я опазя от всичко, и вероятно донякъде е права, но нямам намерение да се променям, поне не и в скоро време. Всъщност... никога.

Изтичвам нагоре по стълбите, смъквам тениската и бутам вратата на банята. Пускам водата, после прекосявам коридора и почуквам на вратата ѝ.

– Ще си взема един бърз душ. Ще поръчаш ли пица?

Облягам се на вратата и се навеждам да си смъкна чорапите. Хвърлям ги към банята и почуквам отново.

– Лес!

Никакъв отговор. Въздъхвам тежко и вдигам очи към тавана. Ако все пак му се е обадила, истински ще побеснея. От друга страна, ако се чуе с него, онзи най-вероятно ще ѝ каже, че цялата работа е моя идея, и тогава тя ще побеснее. Избърсвам длани в шортите и отварям вратата, готов за поредната гневна реч как трябва да престана да се мезя в чуждите работи.

* * *

Виждам, че лежи на леглото, и някак мигновено се пренасям в детството. Към онзи миг, който безвъзвратно ме промени. Промени всичко у мен. Промени всичко около мен. Мигът, в който светът изгуби наситените си цветове и стана сив и мрачен. Небето, тревата, дърветата... всичко, което някога бе така красиво, загуби очарованието си в мига, в който разбрах, че съм виновен за изчезването на най-добрата ми приятелка, Хоуп.

Оттогава насам хората не са такива, каквито бяха. Вече гледах на света и на бъдещето си с други очи. Всичко, което имаше смисъл, цел, причина, се превърна във второразредна версия на онова, което трябваше да бъде. Животът ми, така изпълнен с радост, внезапно се превърна в мътно, сиво, безцветно фотокопие.

Досущ като очите на Лес.

Това не са нейните очи. Отворени са. Гледат право в мен.

Но не са нейните очи.

Цветът е изчезнал. Това момиче е сиво, безцветно фотокопие на сестра ми.

На моята Лес.

Не мога да помръдна. Чакам я да мигне, да се изсмее, да покаже, че си прави тъпа, шибана шега. Чакам сърцето ми отново да затупти, дробовете ми отново да засмучат въздух. Чакам някак да си възвърна контрол върху тялото, понеже не знам какво му става. Не съм в състояние да го командвам. Чакам и се питам колко още ще издържи да се преструва. Колко дълго можеш да стоиш така с отворени очи? Колко дълго можеш да изкараш, без да дишаш, преди тялото ти да се сгърчи яростно от непреодолимата потребност за глътка въздух?

И колко дълго ще стоя така безпомощен, вместо да ѝ помогна?

Ръцете ми посягат към лицето ѝ, сграбчват я за рамото, разтърсват цялото ѝ тялото, докато не се озовава в прегръдките ми. Придърпвам я в скута си. Празното шишенце се изхлузва от пръстите ѝ и се търкулва на пода, но аз отказвам да го погледна. Очите ѝ са все така безжизнени и вече не гледат към

мен, тъй като главата ѝ непрестанно се изплъзва от дланите ми и пада назад всеки път, когато се опитам да я повдигна.

Дори не трепва, когато изкрещявам името ѝ, не реагира и когато я зашлевявам, нито когато избухвам в плач.

Изобщо не помръдва.

Не ми казва, че всичко ще е наред, дори когато и последната капчица въздух в гърдите ми рязко напуска дробовете ми, когато осъзнавам, че най-прекрасната част от мен си е отишла.

Глава 2

– Ще ѝ потърсиш ли розовата блуза и черния панталон с бастите? – пита майка ми. Не вдига очи от документите, наредени на масата.

Мъжът от погребалното бюро се пресяга през масата и посочва ъгълчето на формуляра.

– Още само няколко страници, Бет.

Майка ми механично подписва формулярите, без да задава въпроси. Мъчи се да се владее, поне докато онзи не си тръгне, но си знам, че в мига, в който вратата хлопне, отново ще рухне. Минали са едва четирийсет и осем часа и само като я гледам, ми става ясно, че отново и отново го преживява.

Човек си мисли, че губи другия само веднъж. Мислиш си, че само веднъж ще ти се наложи да намериш безжизненото тяло на сестра си. Че само веднъж ще видиш лицето на майка си, когато разбере, че единствената ѝ дъщеря е мъртва.

Но истината се оказа съвсем друга.

Случва се отново и отново.

Всеки път, когато затворя очи, виждам очите на Лес. Всеки път, когато мама ме поглежда, сякаш иска да ѝ повторя, че дъщеря ѝ е мъртва. Отново. И за хиляден път. Всеки път, когато си поема въздух или мигна, или проговоря, преживявам смъртта ѝ отново и отново. И вече дори не се питам кога най-последно ще приема мисълта за смъртта ѝ. Напротив – питам се единствено докога ще я гледам как умира.

– Холдър, трябва да им дадем някакви дрехи – повтаря мама, когато вижда, че не съм помръднал. – Иди до стаята ѝ и донеси розовата блуза с дългите ръкави. Беше ѝ любимата, би искала да е с нея.

Прекрасно знае, че подобно на нея, и аз не искам да ходя до стаята на Лес. Избутвам стола назад и тръгвам към стълбите.

– Лес е мъртва – измърморвам под нос. – Не ѝ пука с какво ще е облечена.

Пред вратата спирам за миг, понеже знам, че в момента, в който я откряна, отново ще я видя как умира. Не съм влизал тук, откакто я намерих, и всъщност нямах никакво намерение изобщо да прекрочвам прага.

Влизам и затварям вратата, после се приближавам към дрешника. Полагам максимални усилия да не мисля за нищо.

Розова блуза.

Не мисли за Лес.

С дълги ръкави.

Не мисли как би дал всичко, за да върнеш онази събота вечер.

Черни панталони с басти.

Не мисли колко яростно се ненавиждаш, задето я предаде.

Но не мога да не мисля. Мислите сами нахлуват в главата ми и отново ме завладява и болка, и ярост. Сграбчвам няколко блузи, както си висят на закачалките, и ги дръпвам с всички сили, така че те падат на пода. Хващам се за рамката на вратата и стисвам очи, заслушан в потракването на празните закачалки, които още се поклащат. Опитвам се да се съсредоточа върху факта, че трябва само да грабна две неща и мога да си тръгна, но не съм в състояние да помръдна. Съзнанието ми не спира да превърта мига, в който влязох в тази стая и я заварих на леглото.

Свличам се на колене на пода, хвърлям поглед към леглото и отново я виждам как умира.

Облягам гръб на вратата на дрешника, затварям очи и оставам така дълго време, и аз не знам колко, докато накрая не се сещам, че никак не желая да стоя тук. Обръщам се и разравям купчината нападали блузи, докато накрая намирам онази розовата, с дългите ръкави. После панталоните, които кротко се полюшват на закачалките, дръпвам един черен, с басти. Мятам ги настрана и понечвам да се надигна от пода, но веднага рухвам отново, защото на най-долния рафт съзирам дебела тетрадка с кожена подвързия.

Грабвам я и я дръпвам в скута си, после се облягам на стената и се втрещвам в корицата. Виждал съм я и по-рано. Подари ѝ я татко преди около три години, но Лес заяви, че отказва да я ползва, понеже ѝ я подарява по препоръка на психолога. Мразеше сесиите при психолога, та така и не разбрах защо мама

толкова настояваше да ходи. Когато нашите се разделиха, известно време ходехме и двамата, но в един момент часовете съвпаднаха с тренировките по футбол и аз се отказах. Мама май нямаше нищо против, но Лес продължи да ходи всяка седмица... допреди два дни... когато стана ясно, че терапията не ѝ е помогнала особено.

Отварям тетрадката на първата страница и без особена изненада установявам, че е празна. Дали, ако я беше използвала по предназначение, според съветите на психолога, нещо щеше да се промени?

Едва ли. Не знам какво би могло да спаси Лес от самата нея. Със сигурност не химикалката и хартията.

Измъквам химикалката, втъкната в спиралата, притискам връхчето ѝ в листа и започвам да пиша писмо. Нямам представа защо ѝ пиша. Дори не осъзнавам, че ѝ пиша. Не знам дали там, където е в момента, е в състояние да ме види, нито дали изобщо е някъде, но в случай че е в състояние да ме види... искам да знае, че съм съсипан от егоистичната ѝ постъпка. Че съм загубил всякаква надежда. В най-буквалния смисъл. Че се чувствам напълно сам. Сам с убийственото, побъркващо чувство за вина.

Глава 2 ½

Лес,

Зарязала си си дънките наред стаята. Сякаш току-що си ги събула. Много е странно. Защо ще си зарежеш дънките на пода, ако си знаела какво се каниш да направиш? Нямах ли поне да ги хвърлиш в коша за пране? Не ти ли хрумна, че когато те намеря, някой ще трябва да ги вдигне от пода и все нещо да направи с тях? Е, аз отказвам да ги прибирам. Нито пък имам намерение да ти редя блузите обратно на закачалките.

Както и да е, в момента съм в дрешника ти. Седя на пода. Всъщност не знам какво да ти кажа точно сега, нито какво да те попитам. Естествено, единственият въпрос, който се върти в главата на всички, е: „Ама защо го е направила?“. Но аз няма да питам поне по две причини:

- 1) Не можеш да ми отговориш. Нали си мъртва.
- 2) Не съм сигурен дали ми пука защо си го направила. В живота ти нямаше нищо, което да оправдае подобна стъпка. А и вероятно вече го знаеш, ако можеш да видиш мама в момента. Напълно е съсипана.

Знаеш ли, май така и не знаех какво е да си съсипан. Мислех, че двамата с теб сме съсипани заради Хоуп. Вярно, онова си беше истинска трагедия, но изобщо не може да се сравнява с чувствата на мама в момента. Толкова е смазана, че чак сега ми става ясно какво всъщност означава тази дума. И ми се иска хората да я ползват само за такива ситуации. Направо е абсурдно да я ползват за щяло и нещяло, а всъщност предназначението ѝ е само едно – да опише как се чувства една майка, когато изгуби детето си. Понеже само тогава си истински, истински смазан.

По дяволите, толкова ми липсваш. И толкова съжалявам, че те предадох. Съжалявам, че така и не прочетох в очите ти как всъщност се чувстваш всеки път, когато ми казваше, че всичко е наред.

Та все пак ще попитам. Защо, Лес? Защо го направи?
X

Глава 2 ³/₄

Лес,

Е, поздравления. Славата ти доста се е разраснала. Напълни се не само паркингът пред погребалния дом, но и цялата съседна улица, че и алеите пред двете църкви малко по-надолу. Въобще огромен брой автомобили.

Като че ли успях да запазя някакво присъствие на духа най-вече заради мама. Татко май и той е в същото състояние. Въобще цялото погребение беше безкрайно странно. Чак започнах да се питам дали, ако беше загинала в катастрофа или по някакъв друг, по-нормален начин, хората щяха да реагират другояче. Ако не беше предозирала умишлено (мама така предпочита да казваме), може би хората нямаше да се държат така чудато. Имах чувството, че малко ги е страх от нас или може би си мислят, че тая диагноза е заразна. Обсъждаха ни така, сякаш ни нямаше в стаята. Втрещени погледи и шепот, и съжалителни усмивки. Идеше ми да хвана мама и да я измъкна оттам, да я спася от това мъчение, понеже знам, че с всяка прегръдка и всяка чужда сълза и усмивка преживява смъртта ти отново и отново.

Естествено, ясно ми е, че се държат по този начин, защото в известен смисъл ни винят. Направо чувах мислите им.

Как е възможно техните да не разберат, че нещо става?
Как е възможно да не забележат симптомите?

Що за майка е тая?

И що за брат, та да не забележи колко е депресирана собствената му близначка?

За щастие, като започна самата церемония, вниманието поне за малко се насочи към снимките. Снимки на нас двамата. На всички изглеждаш щастлива. Имаше и с приятели. И на тях изглеждаш щастлива. Снимки с мама и татко преди развода; снимки с мама и Брайън, след като тя се омъжи повторно; снимки с татко и Памела, след като се ожениха.

Но едва на последната ми светна. Аз и ти пред старата ни къща. Онази, от която се изнесохме около шест месеца след като Хоуп изчезна, нали помниш? Даже още носиш гривничката, същата като онази, дето ѝ я подари в деня, преди да я отвлечат. Помня, че преди две-три години спря да я носиш, но така и не съм те разпитвал. Знам, че не обичаш да говориш за Хоуп.

Както и да е, ставаше дума за снимката. Прегърнал съм те през шията и двамата се смеем срещу фотоапарата. Усмиваиш се със същата усмивка, както и на останалите снимки. И тогава се замислих, че на абсолютно всички снимки се усмиваиш с една и съща усмивка. Няма нито една снимка, в която да си намръщена. Или ядосана. Или просто да гледаш безизразно. Излиза, че цял живот си се опитвала да поддържаш някаква фасада. А за кого точно, не мога да кажа. Може би си се страхувала, че фотоапаратът ще улови и навеки ще увековечи някакво искрено чувство. Защото, да си кажем правичката, съвсем не беше щастлива през цялото време. Колко пъти си плакала нощем? Колко пъти си ме викала да стоя при теб, но така и не ми каза какво има? Хората с искрени усмивки не плачат така. Знам, че си имаше проблеми, Лес. Знам, че възприемаше нещата много по-навътре, не като мен. Но как можех да знам, че положението е толкова сериозно, след като така се стараеше да не се издадеш? След като така и не ми каза?

Може би... много ми е неприятно да мисля така. Но може би всъщност не съм те познавал. Мислех, че те познавам, но може би греша. Познавах момичето, което плачеше нощно време. Момичето, което се усмивва на снимките. Но не и момичето, в което усмивката се бори със сълзите. Нямам представа защо е била тая фасада с фалишивите усмивки, но сълзите ти бяха истински. А когато обичаш някого, особено когато става дума за собствената ти сестра, би трябвало да знаеш какво я кара да се усмивва и какво – да плаче.

Но аз така и не разбрах. И толкова съжалявам, Лес. Толкова съжалявам, че ти позволих да се преструваиш, че всичко е наред, след като очевидно далеч не е било така.

Х